

ELŐFIZETÉSI ÁRAINK

lapkihordóinknál

20 lej

» 0266-361201 «

Gyergyói Hírlap

Gyergyószék napilapja

Megjelenik munkanapokon.

Kiadó: Prima Press Kft.

ISSN: 2344-0163

Lapunk eladási statisztikáit a Romániai Példányszám-auditáló Hivatal (BRAT) hitelesíti.

Projektvezető:

Rédai Attila

Főszerkesztő:

Gergely Imre

Vezető szerkesztő:

Balázs Katalin

Tartalomigazgató:

Szűszer-Nagy Róbert

Szerkesztőségünk gók:

Baricz-Tamás Imola

Pethő Melánia

Tamás Gyopár

Korrek tőr:

Szűcs Levente

Tördelőszerkesztés:

Gálna Zoltán, Haáz Vince

Műsormelléklet:

Gráf Botond

Ügyfélfogadás:

Pál Ramona

Lapterv:

Elekes Zsolt, Szabó Zsolt

- Az (X)-szignóval el látott szöveg fele teltt rek lá mok, köz le mé nyek.
- Ameg je lent ír sok nem fel tét le nül aszerkesztőség vé le mé nyét tük rő zik!
- Szerkesztőségünkön tart ja a jo got, hogya be ér ke zett le ve lek és más fé le ír sok közlésérőldönt sön.
- Kéz ira to kat nem örüink meg, ésnem küldünk viz sá!

ELŐFIZETÉSEKÉRT HÍVJANAK!

A Gyergyói Hírlapra előfizethet lapkihordóinknál és a szerkesztőségben. Ha a szerkesztőség telefonszámát, a 0266-361 201-et tárcsazza, és bemondja pontos címét, lapkihordóink felkeresik Önt otthonában, náluk megrendelheti lapunkat.

535 500, Gyergyószentmiklós,
Szabadság tér 15. szám
Telefon: 0266-361 201
E-mail:
hirlap@gyergyoi-hirlap.ro
marketing@gyergyoi-hirlap.ro
hirdetes@gyergyoi-hirlap.ro
Fax: 0266-361 513

Hírde tés-
felvé tel és
terjesz tés a
fenti címen
hétköznap
8-16 óra
között.

Honlap: www.gyergyoi-hirlap.ro

Telefonszolgálat:

0266-361 201

Észrevétel, panaszait, megjegyzéseit a szerkesztőség fogadják naponta 8-18 óra között!

Megkérdeztük olvasóinkat

Ön szerint jó-e, ha a gyerekeknél az iskolában is ott van az okostelefonjuk?

FOTÓ: TAMÁS ATTILA

A diákok az iskolában ne használják az okostelefonokat – vélik olvasóink

Válaszdóink zöme nem tartja jónak, ha a gyermekeknél az iskolában is ott van az okostelefonjuk. Úgy vélik, az okostelefon csak elvonja a figyelmüket. Néhányan pedig úgy gondolják, ha tanulásra használják, akkor vigyék magukkal.

A kérdés kapcsán akad, aki kitér arra is válaszában, hogy sokat veszítenek a fiatalok azzal, hogy a kommunikációnak ezt a formáját választják a szemközti beszélgetés helyett. A szokásosnál bővebben kifejtették véleményüket a szelvénybeküldők.

„Nem tartom jónak, mert jobban leköti a telefon, mint a lecke”; „Szerintem nem jó, mert nem figyel oda arra, amit a tanár magyaráz. Van, aki a telefonról írja a leckét”; „Az okostelefon nem tanórára való. A használatának is meg kell legyenek a szabályai”; „Nem, mert elvonja a figyelmüket a tanulásról”; „Nem jó dolog. A tanítók és tanárok azért vannak, hogy ők tanítsák és oktassák a diákokat, ne pedig az okostelefonokon keresztül kapjanak segítséget. Jobb lenne, ha használnák az agyukat”; „Szerintem nem jó, mert nem figyelnek oda a tanító előadására, ha játszanak rajta”; „Nem, mert nem tudnak uralni magukon, és egyfolytában azzal szórakoznak”; „Én egyáltalán nem tartom helyesnek, hogy a diákok telefont vigyenek magukkal az iskolába. Ez a telefonos világ annyit csinált, hogy legtöbb gyerek még a szorzótáblát sem tudja. Tisztelet a kivételnek”; „Szerintem nem jó. Tanuljon, és ne petyegtesse se az okostelefont, se a másikat. Ezelőtt sem volt telefon, tanulunk”; „Nem jó, mert nem figyel az órán, csak a telefont bütyköli”; „Nem jó, mert azzal játszanak még órák alatt is, és ez kihat a tanulásra”; „Szerintem az iskolában a gyerekek tanuljanak, ne telefonozzanak, hagyják a telefont másorra”; „Nem, mert annak idején mi még az egyetem alatt is havonta csak egy levelet kaptunk a családtól, és egy választ küldtünk”; „Ti-

los! Sokszorosan ártalmas, nem kell”; „Nem jó, mert nem figyelnek” – olvasható. Akad olyan válaszadó, aki még egy szempontból rossznak tartja az iskolai okostelefonozást. „Azért sem jó, mert nem minden gyereknek tudnak venni a szülők, és akiknek nincs, az hátrányosnak érzi magát”; „Nem, mert nincs mindenkinek, és rossz annak a gyereknek, aki szeretné, hogy neki is legyen, mert elvonja a figyelmét.” Egyvalaki szerint jó megoldás, hogy leteszik, és csak a tanórák végén kapják vissza telefonjaikat a diákok. „Jó megoldás, ha beteszik egy szekrénybe, és a tanítás végén, az utolsó órán kiadja a tanár. Az órán nem használ, ha náluk van a készülék, mert nem figyelnek a leadott anyagra” – írják.

Kísértés, ha a közelben van

Néhány olvasónk arra világít rá válaszában, hogy a gyermekek nem szabadna az iskolába magukkal vigyék az okostelefonokat, mert ha a közelben van, csak azon jár az eszük, mi-

ként kaphatnak kézbe. „Nem, mert, ha ki is kell tenni, ott jár az eszük, nem a tanuláson”; „Szerintem egyáltalán nem jó. Főleg kísértés nekik”; „Szerintem nem jó, mert nem figyelnek oda az órán, alig várják, hogy újra kézbevehessék, és matatgassák”; „Nem helyes, ha az iskolában is ott van a gyereknek az okostelefonja, mert gyakran előfordulhat, hogy a kísértések nyomására nem a rendeltetése szerint használja, hanem haszontalanságokra, és ezáltal idegesíti a tanárokat”; „Szerintem nem jó, mert akkor nem tudnak az órán figyelni, mert legszívesebben nyomkodnak, mert azt szeretik” – írják.

Jó is, meg nem is

Akad szelvénybeküldő, aki nem tartja rossznak az iskolában az okostelefon használatát bizonyos keretek között. „Ha be tudnák tartani, hogy csak a leadott anyag érdekében, a tanár utasítására használják, akkor igen”; „Igen is, meg nem is, a tananyag érdekében”; „Jó, ha

van, csak ne zavarják a tanítást, társaikat, a tanárt, és ne puskázni használják”; „Jó is, meg rossz is, döntse el ki-ki maga. Ha nem zavaró, és nem terelel el a figyelmet, akkor jó. Meg kell tanulni telefonul is, és akkor lesz jó”; „Csak szükség esetén jó”; „Ha biztosan tudnám, hogy csak akkor használja, amikor kell, amikor a tanár kéri, hogy órán nézzenek meg valamit, akkor jó lenne. Arra is jó, hogy ellenőrizni tudjam, nehogy elcsavarogjon. De sajna, nem lehet bízni, egymást rákényszerítik, és órán sms-eznek. Akkor ez milyen tanulás?” – fogalmaznak. Egy olvasónk ezt írta: „Szerintem nem jó, már így is csak a telefonjaikkal foglalkoznak, nem beszélnek egymással, mindent leírnak, nem néznek egymás szemébe, szökincsük is nagyon gyenge.” Hasonló a véleménye annak, aki így fogalmazott: „Nem kellene engedni a sok mobilozást. Sajnálom a mai diákokat, ők ebbe beleszülettek, csak ezt a kommunikációs formát ismerik. Pedig a szemközti beszélgetések az igaziak.”

BALOGH
LEVENTE

Kürtőskalács-diplomácia

Bár Borboly Csaba, a Hargita megyei önkormányzat elnöke szerint teljesen politikamentesen zajlott a hétvégi csíkszentsimoni farsangbúcsúztató rendezvény, azért az a tény, hogy négy ország nagykövete is jelen volt a mulatságon, jócskán a megszokott farsangi mulatozások szintje fölé emeli az eseményt.

Hiszen nem akármilyen országok diplomatái voltak ott jelen: Zákonyi Botond részvétele ugyan „alapértelmezettnek” tekinthető egy magyar rendezvényen, de az, hogy Hans Klemm, az Egyesült Államok, Paul Brummel, Nagy-Britannia és Thomas Baekelandt, Belgium nagykövete is elfogadta a magyar előjárók meghívását a többségében magyarok lakta régióba, kiemelt fontosságúvá avatja a székely télbúcsúztatót.

Persze nem kell a valóságnál nagyobb jelentőséget tulajdonítani a diplomaták jelenlétének, azonban azt is érdemes figyelembe venni, hogy egy nagykövet még akkor is országát hivatalos képviselő-

lőjeként jár el, ha éppen kürtőskalácsot készít vagy farsangi fánkot kóstol. És ha ezt történetesen egy olyan régióban teszi, amelyben a többséget egy nemzeti kisebbség alkotja, és amelynek létezését a hivatalos román kommunikáció következetesen kétségbe vonja – lásd román politikusok és média által előszeretettel használt „az úgynevezett Székelyföld” fordulatot –, akkor ennek mindenképpen üzenetértéke van.

Persze nem kell arra számítani, hogy mostantól Washington vagy London az erdélyi magyar autonómia törekvések lelkes támogatójává válik – a két ország geopolitikai, stratégiai játszmáiban Romániának szánt szerep miatt ez jelenleg a legkevésbé sem számít valós, komolyan vehető forgatókönyvnek.

Ugyanakkor a NATO- és az EU vezető erőinek is az az érdeke, hogy a keleti végeken stabilitás legyen, ehhez pedig elengedhetetlen, hogy a körülményekhez képest rendezett legyen a többségi és az őshonos kisebbségi lakosság viszonya.

Az amerikai, a brit és a belga nagykövet látogatása így üzenetértékkel bírhat, hiszen jelzi: tudomásul vették, hogy Románia nem annyira az a homogén nemzetállam, amilyenek azt egyes román politikusok az alkotmányban rögzített hamis kép alapján szeretnék elhitetni, és ezt a mindenkor bukaresti kormányok sem hagyhatják figyelmen kívül.

Ezért is jó ötlet, ha a magyar közösség nem csupán Bukarestben lobbizik az öt megillető jogokért, hanem a külföldi diplomáciai képviselőteken és kancelláriákon is. Ha kell, a kisebbségek valós helyzetének, illetve jogköveteléseinek ismertetésével, de ha indokolt, akkor kürtőskaláccsal, gulyással, borral és pálinkával is, ezek ugyanis maradandóbb és kellemesebb emléket hagyhatnak, mint egy rakás, mégoly jogos követelésekkel is teleírt papír.

Vagyis a kürtőskalács-diplomácia néha hatékonyabbnak, de legalábbis ugyanolyan hatékonyan bizonyulhat, mint a hagyományos.